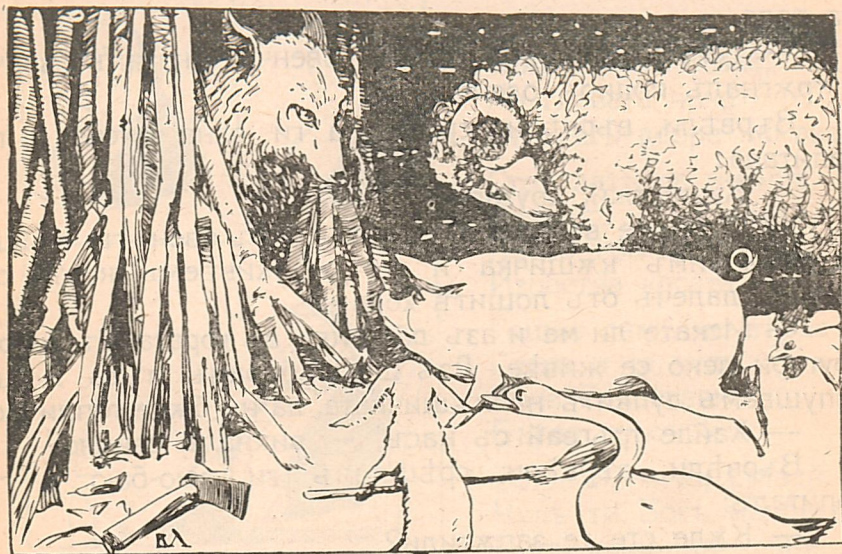

— Въ гората, — отговорилъ овенътъ. — Омръзнаха ни хората, та решихме да си направимъ обща кжшичка въ гората.

— Добре сте намислили, — рекълъ пѣтлю. — Ако ме искате, и азъ ще дойда съ васъ. Ще ви будя рано и ще ви веселя съ моя ясенъ гласъ.

— Дето пѣтелъ рано пѣе, тамъ домъ хубавѣе, — казалъ свинчо. — Тръгвай съ насъ, пѣтлю!

Стигнали въ гората. Всички се заловили за работа. Свинчо свалял голѣми дървета. Овенътъ ги пренасялъ и ги нагласялъ. Гжската бъркала и носѣла калъ. Заю-баю пробивалъ дупки и мажелъ стенитѣ. А петлю сладко-гласенъ ги будѣлъ рано да почватъ работа.

Скоро изкарали кжщата и я покрили съ брѣзови кори. Другаритѣ се настанили въ нея и си заживѣли много добре.

Наблизу имало една пещеря, въ която живѣели вълкъ и вълчица. Тѣ забелязали, че до тѣхъ се издигнала нова кжща. Пожелали да се запознаятъ съ новитѣ съседи.

Вълчо се нарекълъ да отиде въ съседната кжща, ужъ да си запали лулата. Ала щомъ доближилъ вратата, мушналъ го овенътъ съ рогата. Захапалъ го свинчо за ушитѣ. Засъскала гжската. Закукуригалъ петлю. А заю-баю се мяталъ отъ страхъ отъ жгълъ на жгълъ.